

Arrest

nr. 296 217 van 25 oktober 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 26 januari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 13 januari 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat O. TODTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. LOYENS, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 30 november 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Op 12 december 2022 vraagt de verwerende partij autoriteiten de overname van verzoeker aan de Kroatische autoriteiten. Op 26 december 2022 stemt Kroatië in met de overname van verzoeker op grond van artikel 20(5) van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (verder: de Dublin III-Verordening).

1.2. Op 13 januari 2023 neemt de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten:

naam: N.
voornaam: V.
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: B.

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20 §5 van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer N. V., verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Burundese nationaliteit te hebben, bood zich op 30.11.2022 aan bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Betrokkene diende formeel zijn verzoek in op 30.11.2022. Betrokkene verklaarde dat hij nergens eerder een verzoek indiende.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene reeds een verzoek tot internationale bescherming indiende in Kroatië op 22.08.2022 en in Duitsland op 08.09.2022.

Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 12.12.2022. Hij verklaarde sinds 1993 wettelijk gehuwd te zijn met N. D., geboren in 1967 met de Burundese nationaliteit. Zij verblijft momenteel in Burundi. Betrokkene verklaarde zes kinderen te hebben: N. Y. (°1995, momenteel verblijvend in Burundi), I. R. S. (°1997, momenteel verblijvend in België), K. D. (°2001, momenteel verblijvend in Duitsland), I. E. H. (°2004, momenteel verblijvend in Duitsland), N. N. (°2007, momenteel verblijvend in Burundi) en I. A. (°2009, momenteel verblijvend in Burundi).

Tijdens het persoonlijk onderhoud kon betrokkene geen identiteitsdocumenten voorleggen. Hij verklaarde zijn paspoort te zijn verloren in Kroatië.

Betrokkene verklaarde dat hij Burundi op 08.08.2022 heeft verlaten omwille van politieke en etnische redenen. Hij reisde per vliegtuig via Ethiopië en Turkije naar Servië. Betrokkene bracht ongeveer vijf dagen door in Servië en reisde vervolgens te voet en per auto via Bosnië naar Kroatië. Hij verklaarde dat hij gedongen werd zijn vingerafdrukken te geven maar er geen uitleg kreeg en geen verzoek om internationale bescherming indiende. Hij verliet Kroatië na drie dagen en trok te voet en per auto verder via Slovenië naar Italië. Volgens reisde betrokkene per trein naar Duitsland. Hij verklaarde dat hij in Duitsland verplicht werd zijn vingerafdrukken te geven maar geen uitleg kreeg. Hij stelde dat hij er geen verzoek om internationale indiende. Betrokkene verklaarde dat hij er twee maanden in een gesloten centrum verbleef. Hij werd per vliegtuig naar Kroatië teruggestuurd. Hij stelde dat hij er vijf dagen verbleef en vervolgens opnieuw vertrok en per auto en te voet via Slovenië, Italië, Zwitserland en Duitsland naar België reisde. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de lidstaten niet meer verlaten te hebben sinds zijn binnenkomst in Kroatië.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene antwoordde dat hij naar België kwam omdat er vrede is in ons land. Hij stelde dat België als een ouder is voor Burundi. Betrokkene verklaarde dat België veilig is en de mensenrechten respecteert.

Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat mensen er slecht behandeld en geslagen worden en getraumatiseerd raken. Hij stelde nog liever dood te gaan dan terug te keren. Betrokkene uitte ook verzet tegen een overdracht aan Duitsland omdat hij er werd teruggestuurd naar Kroatië.

Op 12.12.2022 verstuurdde wij een terugnameverzoek naar de Kroatische instanties. Zij stemden op 26.12.2022 in met ons verzoek conform artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Ze vragen betrokkene over te dragen via de luchthaven van Franjo Tuđman in Zagreb.

Op 06.12.2022 ontvingen onze diensten van de advocaat van de betrokkene een schrijven waarin de toepassing van de soevereiniteitsclausule wordt verzocht en dus wordt gevraagd dat het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene door België zou worden behandeld. De advocaat van betrokkene brengt een aantal medische documenten aan tegen een overdracht aan Kroatië. Verder in deze beslissing gaan we dieper in op de aangehaalde punten.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Kroatische instanties stemden op 26.12.2022 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich hierbij niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, zal verder zetten en afronden. Dit betekent dat de Kroatische instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat, in het geval dat de Kroatische instanties besluiten dat Kroatië de verantwoordelijke lidstaat is, er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien zij dat wenst. De Kroatische instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar verzoek kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië “indirect refoulement” impliceert merken we op dat Kroatië partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgaan dat de Kroatische instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent ook te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Kroatië staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Kroatische instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Kroatië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op

dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak (*"Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië"*, 22.10.2019, pagina's 13 en 14, <https://eur-lex.europa.eu/legalcontent/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld (*"Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations"*, pagina 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn (*"Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EUODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply"*, pagina 24). Gevallen van teruggedrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden eveneens niet vastgesteld (*"Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions..."*, pagina 24).

Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlementscommissie 'LIBE' (*"Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs"*) werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#_section2 ; https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-homeaffairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE)

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Betrokkene verklaarde dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België omdat hier vrede en veiligheid is en de mensenrechten worden gerespecteerd. Hij stelde dat België als een ouder is voor zijn thuisland Burundi en de problemen daar goed kent. We benadrukken dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa

voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat mensen er slecht behandeld en gelsagen worden, ze worden er getraumatiseerd. We benadrukken dat we enkel beschikken over de mondelinge verklaringen van betrokkene. Hij duidde de omstandigheden van het incident niet verder en bracht geen enkel begin van bewijs hiervoor. Verder wensen we in dit verband ook te benadrukken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Betrokkene verklaarde dat hij verplicht werd zijn vingerafdrukken te geven. We benadrukken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische autoriteiten.

Betrokkene stelde dat hij geen uitleg kreeg van de Kroatische instanties waarvoor de vingerafdrukken dienden. We merken op dat Kroatië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan er dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU.

Betreffende de verklaring dat hij geen internationale bescherming vroeg in Kroatië merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor deze lidstaat opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië.

Een recente bron is het rapport over asiel en internationale bescherming van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tučkorić, "Asylum Information Database – Country Report: Croatia – 2021 update", laatste update op 22.04.2022, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/croatia>, verder AIDA-rapport, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Hierin wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Kroatië worden overgedragen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ("Applicants who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the procedure for granting international protection in Croatia", pagina 52). Er wordt vermeldt dat verzoekers die hun verzoek impliciet introkken hun initieel verzoek kunnen hervatten wanneer ze terug in Kroatië zijn. Verzoekers die hun verzoek expliciet introkken zullen een navolgend verzoek moeten indienen. (AIDA p. 52)

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport aantoont dat er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen. (AIDA-rapport p.80).

Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het rapport stelt dat geen problemen werden gerapporteerd betreffende de levensomstandigheden. Door renovatiewerken zijn de levensomstandigheden bovendien sterk verbeterd. (AIDA p. 83).

Het AIDA-rapport vermeldt dat verscheidene NGO's hun bezorgdheid hebben geuit over pushbacks door de Kroatische politie aan de grens. Deze praktijk bleef in 2021 een van de voornaamste problemen binnen het Kroatische asielsysteem (AIDA p.25). We wensen in dit verband te benadrukken dat het rapport vermeldt dat UNHCR assistent hoog-commissaris Gillian Triggs de grens tussen Kroatië en Bosnië-Herzegovina in juli 2021 bezocht. Zij stelde dat ze inbreuken kon vaststellen maar verwelkomde de beslissing van de Kroatische overheid om een onafhankelijk orgaan op te richten om de situatie aan de grens te controleren. (AIDA p. 26) We ontkennen niet dat het gebruik van geweld door de politie het voorwerp uitmaakt van kritiek en in een poging de buitengrenzen te controleren en illegale grensoverschrijdingen te verijdelen soms disproportioneel is volgens bepaalde opinies maar in het geval van betrokkene is er geen sprake van een (poging tot) push-back.

In het Amnesty International Rapport 'Pushed to the edge- violence and abuse against refugees and migrations along the Balkans route' van 2019 (toegevoegd aan het administratief dossier) wordt wel degelijk melding gemaakt van pushbacks en mistoestanden op grote schaal aan de grens met Bosnië maar het betreft hier niet de personen die via de Dublin verordening worden getransfereerd, noch andere personen aan wie reeds de toegang tot de asielprocedure werd verleend, het betreft inbreuken op de internationale verplichtingen van Kroatië door de ordediensten aan de grens ten aanzien van personen aan wie de toegang tot het grondgebied en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming wordt ontzegd. Ook de Kroatische ombudsvrouw Lora Vidović is zich bewust van het probleem en publiceerde op 25.07.2019 een aan haar gerichte anonieme brief over de mistoestanden in het kader van haar bevoegdheid om in laatste instantie bij toepassing van artikel 19 van de ombudsman wetgeving het publiek te informeren over mistoestanden waarin ze onvoldoende of geen reactie krijgt vanuit de bevoegde instanties. (toegevoegd aan het administratief dossier) Ook uit deze publicatie leren we dat het in hoofdzaak gaat over acties ten aanzien van groepen van personen die nog geen toegang kregen tot de procedure voor een verzoek tot internationale bescherming, het akkoord tot terugname van Kroatië impliceert dat betrokkene toegang zal krijgen tot de procedure indien hij dat zelf wenst. Er is in hoofd van betrokkene geen risico op persoonlijke blootstelling aan mishandeling door de politie op de grens met Bosnië en indien betrokkene wel het slachtoffer zou worden van mishandeling kan betrokkene binnen Kroatië met zijn klacht terecht bij diverse instanties waaronder de ombudsvrouw en specifieke NGO's zoals o.m. Amnesty International die zich van de mistoestanden bewust zijn en, zo blijkt uit het boven vernoemd rapport, ook binnen de opvangstructuren voor asielzoekers actief zijn.

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Kroatië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde dat hij last heeft van rugpijn en hartproblemen. Hij stelde verder problemen aan de ogen te hebben, hij consulteerde hiervoor reeds een arts. De advocaat van betrokkene bezorgde ons medische documenten van de consultatie van betrokkene voor zijn oogproblemen. Er werden geen medische documenten ingediend voor de andere fysieke problemen waarmee betrokkene te maken heeft. De advocaat van betrokkene vraagt de behandeling van het verzoek van de betrokkene in België omwille van medische redenen. De toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië is ons inziens niet dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben. Het AIDA-rapport vermeldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers wettelijk gewaarborgd is. Deze toegang omvat spoedeisende hulp, noodzakelijke behandelingen en de behandeling van mentale stoornissen. (AIDA p. 91) De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om

internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013

Betrokkene verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij liever doodgaat dat terug te keren naar Kroatië. de betrokkene geeft met deze woordkeuze aan dat hij nog strijdvaardig is, uit het dossier blijken echter geen indicaties dat de psychische of emotionele limieten van zijn draagkracht zijn bereikt. We verwijzen in dit verband ook naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende zijn gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt waardoor de Kroatische autoriteiten bij een overdracht ook op de hoogte kunnen worden gebracht van de door betrokkene geuite verklaringen. Verder wensen we ook te benadrukken dat in het dossier van betrokkene geen andere elementen aanwezig zijn die kunnen duiden op sterk aanwezige suïcidale neigingen bij betrokkene, zoals bijvoorbeeld psychologische of medische attesten of eventueel verklaringen van de medewerkers in het opvangcentrum waar betrokkene verblijft.

Tot op heden bracht betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Kroatische autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatische niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Kroatische autoriteiten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Schending van:

- het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, houdend het beginsel van redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen, zorgvuldigheidsbeginsel, schending die machtsafwending en machtsoverschrijding inhoudt,*
- de artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen,*
- de artikelen 3.2, 16, 17 en 18 (1) van de EU-Verordening 604/2013 van de Raad van 18 februari 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bijeen van de lidstaten wordt ingediend,*
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en*
- artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie*

A. IN RECHTE

Artikel 3 EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”;

Volgens de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, verbiedt deze bepaling in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.SS/België en Griekenland). Het EHRM heeft in verschillende arresten geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan de behandeling die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In deze omstandigheden, houdt artikel 3 EVRM in de verplichting de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM, 4 december 2008, Y/Rusland, EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, EHRM 30 oktober 1991, Vilvarah en cons./Verenigd Koninkrijk).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft deze verplichting bevestigd die op de lidstaat rust om, in die omstandigheden, de betrokkene niet naar het land te verwijderen waar hij een risico loopt om te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM of met artikel 4 van het Handvest (zie HvJ, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10).

Op basis van de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formele gemotiveerd, dwz dat “de motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen” en dat, volgens art. 3 van de Wet van 1991, “de motivering in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze”¹. Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn.

Artikel 17.1 van de Verordening nr. 604/2013 van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) bepaalt dat:

“In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht”.

Artikel 3, §2, al. 2 van die Verordening bepaalt dat:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de

grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen”.

B. IN CASU

-> Eerste onderdeel: schending van het artikel 17 van Dublin-Verordening en van de motiveringsplicht

In de bestreden beslissing, verwijst de verwerende partij naar het feit dat de eiser verklaarde:

(...)

Dat zijn verklaringen niet afdoend concreet zouden zijn is bovendien niet relevant, gezien het formulier ingevuld bij de DVZ in het kader van de Dublin-procedure geen opportuniteit geeft om concrete en omstandige verklaringen af te leggen in verband met de aangehaalde problemen.

De verwerende partij gaat bovendien echter geheel voorbij aan de realiteit voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië. Het is immers niet zo eenvoudig als de verweerder doet uitschijnen om een klacht in te dienen tegen de politiediensten van een onbekend land. Verzoeker sprak de taal niet en verbleef niet en is psychologisch en medisch kwetsbaar. De verklaringen van de verzoeker komen helaas volledig overeen met de beschikbare informatie (zie infra).

Echter wees de raadvrouw van verzoeker de verwerende partij op een videoreportage die de schrijnende, mensonterende en gewelddadige omstandigheden aan de Kroatische grenzen aan het licht brengt. In deze beelden kan men duidelijk zien, zonder enige twijfel of ruimte voor interpretatie, hoe migranten in elkaar geslagen worden. Verzoeker vraagt zich dan ook af welke “objectieve bewijsstukken” de verweerder dan wél zou accepteren? Haar inziens, is beeldmateriaal immers het beste bewijs, aangezien de Kroatische politie uiteraard geen attest zal opstellen waarin zij bevestigen dat zij migranten op onmenselijke wijze behandelen.

Verzoekende partij wenst bovendien verwijzen naar objectieve informatie over de situatie in Kroatië die aanwijzen dat er mishandelingen zijn van asielzoekers.

a) Pushbacks

Recent maakte VRT een podcast- en videoreportage die de schrijnende, mensonterende en gewelddadige omstandigheden aan de Kroatische grenzen aan het licht brengt. Samenvattend stellen de VRT-journalisten Mieke Strynckx, Bjorn Van Keer en Majd Khalifeh:

“Kroatië pakt systematisch migranten en vluchtelingen op die de landsgrenzen zijn overgestoken en zet hen terug de grens over. Dat gebeurt zonder dat ze de kans krijgen om asiel aan te vragen, en dat is in strijd met het internationaal recht. Vaak gaat dat bovendien gepaard met flink wat geweld.”

De VRT-reportage maakt duidelijk, aan de hand van talrijke getuigenissen van migranten en ngopersoneel, dat Kroatië zich inderdaad schuldig maakt aan illegale push-backs. Migrant die gevonden worden op het Kroatische grondgebied, worden stevast teruggebracht naar Bosnië Herzegovina, zelfs indien zij duidelijk maken een verzoek voor internationale bescherming te willen indienen.

“We mogen mee met de teams van de Danish Refugee Council naar het grensgebied. In het dorp Velika Kladusa, pal op de grens, vinden we op een heuvel in het bos een kampje met 40 mannen uit Bangladesh. Ze hebben zelf tenten gebouwd met plastic zeilen en takken uit het bos. Ze koken op vuurtjes die ze aansteken met piepschuim.

Elk van de mannen heeft al talloze keren proberen over te steken. Telkens pakt de Kroatische politie hen op, neemt al hun bezittingen af, en zet hen weer de grens over. De laatste keer werden ze vastgehouden, vertellen ze, ze moesten op de grond liggen en zwijgen, als ze een kik gaven werden ze hard op het hoofd gestampt en geslagen .

Eén man toont foto's: zijn rug is bont en blauw geslagen, zijn oor bloedt. Nog een andere heeft een gekloven lip en een hondenbeet in zijn schouder.

(...)

Hij vroeg asiel aan, zei dat hij een vluchteling was en geen migrant, maar toen vroeg de politie bewijzen. "Jullie hebben mijn originele documenten al een vorige keer afgepakt", zei M.. "Hoe moet ik dan bewijzen wie ik ben?" Hij vroeg een advocaat, maar werd in de plaats daarvan de grens overgezet naar Bosnië. (...)

We ontmoeten ook M., een jonge Afghaanse vrouw van 19. Samen met haar man is ze net teruggedreven door de Kroatische politie, ook zij zijn alles kwijt. Vier maanden geleden hadden ze een erg traumatische ervaring. Ze was toen 15 weken zwanger. Ze werd zo hard geslagen door Kroatische agenten, zegt ze, dat ze bloed en vocht begon te verliezen. Uiteindelijk raakte ze de baby kwijt, vertelt ze."

Hoewel de journalisten zich voornamelijk baseren op getuigenissen, dient te worden vastgesteld dat hun verhalen opvallend gelijklopend zijn:

"Of wat de migranten vertellen tot in alle details klopt, kunnen we onmogelijk verifiëren. Maar de verhalen zijn opvallend gelijklopend, en wijd verspreid. Iedereen die we tegenkomen heeft wel al eens iets dergelijks meegemaakt."

Volgens de directeur van Danish Refugee Council in Bosnië:

"Nicola Bay is directeur Bosnië bij de hulporganisatie Danish Refugee Council. Zijn teams verzamelden dit jaar al zeker 1.200 getuigenissen over illegale pushbacks. Vorige zomer - toevallig of niet in volle coronacrisis, toen de wereld met de pandemie bezig was - waren het er zelfs nog een pak meer, tot 1.500 of zelfs 2.000 per maand."5

Zowel de Kroatische als de Europese ombudsdienst trokken reeds aan de alarmbel:

"Ook de Kroatische ombudsdienst sloeg al alarm, en vraagt een ernstig onderzoek van de Kroatische regering. In het rapport van de ombudsvrouw staat een brief afgedrukt van een politiemann die vertelt hoe hij door zijn oversten verplicht wordt migranten terug te drijven, hij getuigt ook dat daar vaak geweld bij komt kijken.

Ook de Europese ombudsdienst onderzoekt de zaak. Verschillende mensenrechtenorganisaties, onder wie de VN, hebben de pushbacks en het geweld al herhaaldelijk veroordeeld. Intussen loopt er ook een zaak voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg."6

InfoMigrants verzamelde gelijkaardige getuigenissen, en kaart het geweld en de pesterijen van de Kroatische politie aan:

"Pushbacks practices persisted throughout 2021 as reported by many organisations such as the Danish Refugee Council (DRC), the Border Violence Monitoring Network (BVMN), Are You Serious? (AYS), the Centre for Peace Studies (CPS) and Welcome! Initiative'.

According to the Danish Refugee Council (DRC), 9,114 persons have been pushed back from Croatia to Bosnia and Herzegovina (BiH) in 2021, including vulnerable categories (UASC, families with children, women) out of which a significant number of individuals were subject to chain refoulement. According to DRC citizens of following countries were pushed- back: Pakistan (3613), Afghanistan (3418), Bangladesh (726), Iraq (160), Morocco (151), Eritrea (102), India (87), Turkey (83), Egypt (68), Nepal (66) and others (640). UNHCR data further indicates that 928 persons were pushed back from Croatia to Serbia."7

ECRE kaart deze zorgwekkende praktijk uitgebreid aan in haar meest recente landenrapport:

"The section below provides an overview of reports and sources of border practices carried out by national authorities in 2020 based on information provided by testimonies, NGOs, human rights bodies, UN bodies, media and other relevant actors in the asylum field. They confirm that over 18,400 persons have been refused access to the territory, while some of them were also denied access to the asylum procedure, including vulnerable groups such as children. This refers to 16,425 push backs from Croatia to Bosnia and Herzegovina (BiH) according to DRC, and 1,975 push backs from Croatia to Serbia according to UNHCR Serbia. These incidents also raise serious concerns over the level of violence and the use of force by national law enforcement authorities."

Amnesty International rapporteert eveneens dat verzoekers om internationale bescherming de toegang tot de asielpprocedure ontzegd wordt:

*"Many asylum-seekers entering the country irregularly continued to be denied access to asylum. Aid organizations documented over 15,000 cases of pushbacks and collective expulsions, frequently accompanied by violence and abuse. In May, in one of the most serious incidents, 16 migrants reported being handcuffed and restrained, tied to a tree, and then severely beaten and tortured by police in black uniforms and balaclavas. Several men suffered serious injuries and trauma. The UN refugee agency, UNHCR, and the Special Rapporteurs on the human rights of migrants and on torture urged Croatia to immediately investigate the reports, while the European Commission announced a monitoring mission to look into Croatia's border activities. In August, the Council of Europe's Committee for the Prevention of Torture conducted a rapid reaction visit to Croatia to examine the treatment of migrants and asylum-seekers by the Croatian police. The report was not published by the end of the year."*⁹

Het probleem is ook op heden nog aan de orde:

"What we fear the most is another escalation of pushbacks. A lot will depend on EU migration policies, which are not going in the right direction, and we see proposals to legalise internal pushbacks," Sara Kekuš of the Centre for Peace Studies (CMS) told N1 television on Sunday.

She said the "intensity of violence at the Croatian border has decreased, but we still see illegal deportations," adding that 2,600 cases of illegal deportation were recorded in the first eight months of 2022.

"Unfortunately, we see that the concrete practices at the border have not changed," Kekuš said, but added that this was not "unique to Croatia."

In separate comments, Prime Minister Andrej Plenković said in an interview for the German magazine Focus, carried on the government's website, that there would be no violent pushbacks against migrants.

"We train our police in accordance with national and European legislation, and we have looked into all incidents that were not in line with that."

He said Croatia has 6,000 police officials deployed along its 1,300-km border with Bosnia, Serbia, and Montenegro.

*Western media reports published in the autumn of 2021 alleged that Croatia's border police and men in balaclavas had subjected asylum seekers and migrants to mistreatment, including beating, detention, and confiscation of property."*¹⁰

Hoewel de Kroatische autoriteiten halsstarrig ontkennen dat er sprake is van een systematisch probleem, blijkt het tegendeel uit de beschikbare informatie:

"Migrants are being arbitrarily detained and tortured and then forced back across Europe's borders -- these are allegations contained in a new report from the Dutch investigative journalism network Lighthouse Reports.

The network has collaborated with several big European media houses and broadcasters, including France's Le Monde newspaper, Germany's news magazine Der Spiegel, German state broadcaster ARD, Swiss Radio and Television SRF, Sky News, and Radio Free Europe, and published their report on December 8.

European governments have repeatedly denied allegations of forcing migrants back across their borders, its border, yet a series of exposés from Lighthouse and their partners purport to show that illegal pushbacks at Europe's borders have and are "continuing regardless" to take place.

(...)

"The full extent of the human cost and the damage to the rule of law that this campaign inflicts is still being uncovered," states a press release from Lighthouse Reports. However, they claim to have already gathered "hundreds of witnesses [who] have testified to the existence of 'black sites' --clandestine detention centers -- where refugees and migrants are denied the right to seek asylum and held prior to being forced back."

The allegations center around the actions of security forces in Bulgaria, Hungary and Croatia. Here, Lighthouse Reports says that authorities there are "using secret facilities to systematically detain people seeking refuge before illegally deporting them, in what has been denounced as a clear violation of international law. "

The report depicts a photo where migrants appear to be held in a kind of "derelict cage-like structure in Bulgaria, sometimes for days at a time." Other migrants are allegedly held for "hours in overcrowded and dangerously hot vans in Croatia , and still others "held in containers and at an isolated petrol station in Hungary."

(...)

Although the EU has frequently expressed concern over the allegations of illegal treatment of people crossing borders to claim asylum, "this has not stopped it from providing money to the border authorities responsible," according to Lighthouse. "Bulgaria has received €320 million in recent years, Croatia €163 million and Hungary €144 million."

*Lighthouse investigators say they followed the EU money trail and claim they can "link EU funding directly to the secret detention and pushbacks we have documented." According to them, the Bulgarian border force renovated the police station at Sredets with €170,000 of EU funds in 2017."*¹¹

Het Europees Comité tegen Foltering, ten slotte, rapporteerde eveneens dat het op systematische wijze mensenrechtenschending kon vaststellen, en dat het comité ook na de monitoring-periode geloofwaardige, gelijkaardige klachten bleef ontvangen:

"[...] The allegations of severe physical ill-treatment and other abuses inflicted by police officers on intercepted migrants in the remit of the "Koridor" operation must be addressed immediately. The delegation's forensic medical findings include, in many instances, injuries indisputably compatible with police ill-treatment, such as characteristic "tramline" hematomas to the back of the body, which could only have been sustained as a result of the infliction of truncheon/stick blows. Further, other aspects of the treatment of migrants such as their transportation in cramped and unsafe conditions, ignoring their asylum requests and denying them access to the fundamental safeguards to which they are legally entitled, are practices that have no place in a State that respects its human rights commitments and abides by the rule of law.

63. To these concerns must be added the fact that, in the period since the visit, the CPT has continued to receive credible allegations of severe ill-treatment of exactly the same nature as that established by its delegation during the visit. By way of example, on 16 October 2020, the Committee received very detailed allegations, supported by new photographic material, concerning the recent ill-treatment by Croatian police officers of a number of migrants who credibly claim to have been subjected, inter alia, to multiple baton blows. They also stated that they had been subject to verbal abuse and degrading treatment such as being forced to walk across the border into BiH in only their underwear. The delegation's forensic medical experts have provided the CPT with their expert analysis of some of that new photographic material and have concluded that, just as had been found during the visit, the injuries shown are compatible with the police ill-treatment alleged. That such practices should persist several months after the CPT's delegation shared its own findings with the Croatian authorities at the highest political levels is simply unconscionable.

64. The CPT's report also shows clearly that there are no effective accountability mechanisms in place to identify the perpetrators of alleged acts of ill-treatment . Further, there is still no independent police complaints body to undertake effective investigations into cases of alleged ill- treatment by law enforcement officials and tolerance of ill-treatment by senior officers. Further, the report highlights profound deficiencies in the thoroughness and independence of those investigations which have been carried out.

*It is also evident that there is currently no effective monitoring mechanism capable of examining push-back operation s, as the work of the NPM has been hindered and there is not, and never has been, any "independent border monitoring mechanism"."*¹²

De verklaringen van de verzoeker komen aldus volledig overeen met de beschikbare informatie. Hij werd in Kroatië op verschrikkelijke wijze mishandeld. Zodanig erg, dat hij er vandaag nog dagelijks de gevolgen van draagt.

Gelet bovendien op het feit dat de verzoeker zelf het slachtoffer werd van de gruwelijke praktijken die aldaar plaatsvinden, kan niet van haar verwacht worden dat zij in Kroatië een eerlijke behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming zal kennen. Immers, de asielprocedure is gebaseerd op wederzijds vertrouwen. Vertrouwen is nu net hetgeen dat de verzoekster totaal niet heeft in de Kroatische autoriteiten. Gelet ook op de angst en de stress die oog in oog zitten met Kroatisch overheidspersoneel voor haar zou meebrengen, dient te worden besloten dat zij niet naar dit land teruggestuurd kan worden.

b) De asielprocedure

De beschermingsgraad in Kroatië is, volgens het laatste ECRE rapport, zeer laag:

*"The number of applicants for international protection in 2021 increased significantly from 1,932 in 2020 to 3,039 applicants in 2021. Although detailed statistics were not made available by national authorities, the recognition rate remained low as only 68 refugee statuses were granted in the course of 2021. Croatia continues to be a transit country as the majority of applicants for international protection leave Croatia to other countries and abandon their cases, resulting in a suspension of their procedure in 75.35% of the cases."*¹³

Juridische hulp en bijstand blijkt te worden gewaarborgd door hulporganisaties en ngo's, en niet door de Kroatische overheid.

Amnesty International rapporteerde overigens vorig jaar:

"In November, Parliament adopted changes to the Law on Foreigners that, according to NGOs, could restrict the rights of asylum-seekers and migrants and potentially criminalize legitimate acts of solidarity."

En ook de bevindingen van het CPT zijn hier relevant:

"The allegations of severe physical ill-treatment and other abuses inflicted by police officers on intercepted migrants in the remit of the "Koridor" operation must be addressed immediately. The delegation's forensic medical findings include, in many instances, injuries indisputably compatible with police ill-treatment, such as characteristic "tram-line" hematomas to the back of the body, which could only have been sustained as a result of the infliction of truncheon/stick blows. Further, other aspects of the treatment of migrants such as their transportation in cramped and unsafe conditions, ignoring their asylum requests and denying them access to the fundamental safeguards to which they are legally entitled, are practices that have no place in a State that respects its human rights commitments and abides by the rule of law."

c) De omstandigheden in opvangcentra

Uit het AIDA-rapport van 2021¹⁷ blijkt dat er problemen zijn met betrekking tot de opvang van verzoekers om internationale bescherming:

"In second quarter of 2020, the NGO Rehabilitation Centre from Stress and Trauma raised concerns about the reception conditions of applicants for international protection. These included the lack of effective identification mechanisms for possible torture victims; restricted freedom of movement to prevent the spread of COVID-19; suspended integration activities; and restricted access to education for those young applicants who are outside the regular educational system." (p. 79)

"During the pandemic, CRC's activities with applicants were significantly reduced, especially with adults. In agreement with the head of the Reception Centres it was decided that the following activities would continue: reception and accommodation of applicants (including distribution of hygiene items and other necessities), psychosocial support, providing assistance with TV and online classes for children attending local schools and assistance in learning and homework, arranging the environment around Reception Centre and interior of the Centre, increased care for personal hygiene of applicants and medical assistance according to MDM's instructions and procurement of medicines. Focus was also given to the hygiene within the premises of the Reception Centre. Joint activities for adults such as creative workshops, Croatian language workshop, football, gym, technical workshop, various health and hygiene workshops and participation of applicants in local community events were completely suspended as directed by the head of the Reception Centre and the Ministry of Interior. During the year, it was noticed by CRC that applicants were missing those activities because activities had helped them to expand their social network

and contributed to strengthen their self-esteem, control and responsibility. CRC noticed that; due to the new circumstances, applicants were more insecure about their future life.

AYS reported that they had access to the Reception Centre until 17 March 2020, after which all providers of activities who have signed agreements with the Ministry of Interior had to suspend their activities in the Centre due to the spread of COVID 19. Upon expiration of the agreement signed between AYS and the Ministry of Interior, in August 2020, the agreement was not extended due to epidemiological measures in place. Also AYS stressed that due to epidemiological situation and measures in place, lack of integration activities and support for asylum seeking children when integrating into the school system, was observed. Another problem, reported by AYS was the lack of free internet services (WiFi) within centres, after the introduction of epidemiological measures. Before that, applicants had usually used the wifi, which in practice, was available in the hallways, which was not possible after the spread of COVID 19.” (p. 81)

d) Dublin transfers

Wat betreft de situatie van personen die in het kader van een Dublin-procedure vanuit een andere lidstaat naar Kroatië worden teruggestuurd meldt het AIDA-rapport:

“As for transfers to Croatia, the Swiss Federal Administrative Court issued a reference judgment ordering the determining authority to examine the existence of systemic deficiencies and the general situation in Croatia in 2019 . Since then, some cases were sent back to the determining authority for further clarification, e.g. regarding access to healthcare for single men, while other cases involving families with health issues were rejected. The Swiss Court generally takes into consideration reports of push-backs, in particular in the context of “take charge” cases because the applicant needs to have access to the asylum procedure. In the context of “take back” requests, i.e. where an application for international protection has already been lodged, it is generally assumed that the applicant will not be pushed back. Diverging opinions have also been reported in the Netherlands. While the Regional Court Den Bosch ruled in 2020 that the principle of mutual trust no longer stands with Croatia due to extensive evidence of push-backs , the Council of State considered in July 2021 that the principle of mutual trust should apply to transfers to Croatia.

(...)

In a report published in February 2019, Médecins du Monde highlighted that mental health support is especially lacking for applicants returned to Croatia under the Dublin Regulation, who are reportedly facing a lower quality of life than other asylum applicants.”¹⁸

e) De situatie van personen met internationale beschermingsstatus

Ook personen met een internationale beschermingsstatus bevinden zich zonder meer in een precare situatie. Een voorbeeld hiervan was de covid-19 pandemie:

“Due to COVID-19 restrictions, access to asylum-seekers’ accommodation centres was restricted, forcing NGOs providing free legal aid and psycho-social support to stop their work. Refugees who had received international protection as well as those whose applications had been rejected were not allowed to stay in the centres during lockdown. They received no government support, and some were left homeless .”

Ook zijn migranten in Kroatië het slachtoffer van discriminatie:

“The Ombudsperson affirmed that the Anti-Discrimination Act entered into force ten years ago. The Anti-Discrimination Act addresses acts of discrimination on the grounds of gender race, ethnicity or skin colour and nationality. However, discrimination against Roma, Serbs and migrants, is pervasive and most common in the area of labour, followed by access to goods and services, public information and the media.”

Dit wordt eveneens bevestigd in het AIDA-rapport:

“The Centre for Peace studies (CPS) reported that in 2021, beneficiaries of international protection encountered a number of institutional barriers as well as discrimination practices in exercising their rights. CPS pointed out that the health crisis due to COVID-19, affected beneficiaries specially regarding employment opportunities as they get fired more often due to reduced business activities of their employers. This is an additional problem to those already in place – i.e. underpaid jobs, precarious jobs

conditions, problematic and often short-term employment contracts . Furthermore, CPS reported problems relating to the language barrier, the access to the healthcare system, delays in preparatory classes for children and the access to the housing system. CPS also reported problems in the recognition of qualifications and nostrification of diplomas when persons have documents proving their education, as well as a lack of customised procedures for recognition of qualifications when they do not have documents.”²¹

Ook integratie van personen met een beschermingsstatus blijft een zeer heikel punt:

“Limited integration: Similarly to previous years, beneficiaries of international protection face significant challenges in exercising their rights. The most important issues still relate to the language barrier as well as the access to health care, employment, education and housing. Although the previous Integration Action Plan expired at the end of 2019, a new Integration Action Plan was still not adopted in 2021.”²²

f) Conclusie

Uit de aangehaalde bronnen volgt dat de eiser zich in een precaire verblijfstoestand zou vinden indien zij naar Kroatië gestuurd zou worden.

Kortom, terugzending van verzoeker naar Kroatië zou ontegenzeggelijk het risico inhouden dat zij wordt onderworpen aan een onmenselijke en vernederende behandeling, in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Verweerder, die is overgegaan tot een gedeeltelijke lezing van de informatie waarover hij beschikte en van de recente publiek beschikbare informatie, heeft zijn zorgvuldigheidsplicht geschonden en zijn beslissing niet naar behoren gemotiveerd, zulks in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en met artikel 62 van de wet van 15 december 1980.

Voor zover verweerder zich ertoe beperkt te verklaren dat verzoeker toegang zal kunnen krijgen tot de internationale beschermingsprocedure, tot de rechter, tot rechtsbijstand en tot de gezondheidszorg, terwijl alle recente bronnen het tegendeel lijken te bevestigen, heeft zij haar beslissing niet naar behoren gemotiveerd, in strijd met het vereiste van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen.

Kortom, gelet op de bovengenoemde informatie zijn er "ernstige redenen " om aan te nemen dat de asielpprocedure en de voorwaarden voor de opvang van asielzoekers in Kroatië "stelselmatig tekortschieten ", hetgeen "een risico van onmenselijke of vernederende behandeling " inhoudt in geval van terugkeer van de verzoeker naar dat land.

Het genomen besluit moet worden opgeschort en vervolgens nietig worden verklaard.

-> Tweede onderdeel: schending van het artikel 17 van Dublin-Verordening en van de motiveringsplicht

In de bestreden beslissing, verwijst de verwerende partij naar het feit dat de eiser verklaard:

(...)

De eiser, die niet de opportuniteit tijdens zijn interview bij de DVZ, heeft evenals via email van zijn raadvrouw van 6 december 2022 et 14 januari 2023, uitgelegd dat hij over belangrijke medische problemen lijdt en medische stukken bijgevoegd (stuk 3).

Bestreden beslissing heeft geen rekening gehouden met de mail van 14 januari 2023, terwijl dit overgemaakt werd voordat bestreden beslissing betekend werd. Door een beslissing te nemen op 13 januari 2023 maar enkel op 16 januari 2023 een afspraak met de eiser vast te stellen, belemmert de verwerende partij aan de eiser om aan haar aanvullende informaties over te maken. Dit heeft als gevolg dat wanneer de beslissing betekend wordt, die niet gegrond is op actuele informaties.

Zelf als deze medische attesten niet aan de verwerende partij gecommuniceerd werden, moet Uw Raad rekening houden met deze omstandigheden die fundamenteel zijn om de situatie van de eiser te beoordelen.

De RvS heeft inderdaad geoordeeld, in een arrest nr 252.462 van 17 december 2021 dat Uw Raad moet rekening houden met elementen die van hoger belangrijk zijn in het kader van zijn beoordeling van de legaliteit van de beslissing, zelf als deze na de kennisgeving van de bestreden beslissing dateren:

[...]

In een arrest Tarakhel t. Zwitserland, heeft het EHRM oordeelde dat, indien de asielzoeker in een kwetsbare situatie is, de lidstaat individuele waarborgen van de verantwoordelijke lidstaat moet krijgen.

Uw Raad heeft al beoordeeld dat de bewering dat de veraantwoordelijke lidstaat geïnformeerd zal zijn door de "health certificate" voorzien aan het artikel 32 van Dublin-Verordening geen individuele waarborgen zijn:

« A cet égard, conformément aux enseignements de la Cour européenne des droits de l'homme dans l'arrêt Tarakhel c. Suisse du 4 novembre 2014, dès lors que l'on se trouve en présence d'un demandeur particulièrement vulnérable dont le transfert est projeté vers un pays –en l'occurrence, l'Espagne – dont le système d'accueil des demandeurs d'asile ne présente pas, en tant que tel, de défaillances systémiques, mais dont certaines failles dans la prise en charge des demandeurs d'asile et dans l'accès à la procédure d'asile ont néanmoins été constatées (Voir arrêt n°133 559 du 20 novembre 2014 et 141 810 du 25 mars 2015), il appartenait à la partie défenderesse de faire preuve de prudence et de s'entourer de garanties individuelles quant à la prise en charge de l'intéressé avant de prendre sa décision.

[...]

Au surplus, bien que la décision querellée fasse valoir qu'«(...) en vertu de l'article 32 dudit Règlement [Ndlr: soit le Règlement Dublin III], les autorités belges transmettront aux autorités espagnoles, les informations concernant l'état de santé du requérant via un certificat de santé commun avec les documents nécessaires, afin de prévoir les soins appropriés à lui fournir, et que celles-ci seront dès lors informé [sic] de la vulnérabilité de l'intéressé» (le Conseil souligne) , le Conseil se doit de constater qu'en l'état actuel du dossier qui lui est soumis, il ne décèle aucune trace d'une telle communication avec les autorités espagnoles.

Par conséquent, au vu des éléments qui précèdent, le Conseil observe ce qui suit:

- d'une part, la communication des autorités belges afin d'informer les autorités espagnoles de la vulnérabilité particulière du requérant demeure à ce jour à l'état de promesse dont le Conseil ne dispose d'aucun moyen de s'assurer qu'elle sera effectivement tenue;
- et d' autre part, en tout état de cause, le dossier qui lui est soumis ne laisse toujours pas apparaître la moindre garantie concrète et individuelle que le requérant aura la possibilité d'introduire normalement une demande de protection internationale auprès des autorités espagnoles et que celles-ci lui offriront une prise en charge adaptée à son profil particulier de personne vulnérable.

Il résulte de ce qui précède que, après un examen *prima facie* du dossier, la partie défenderesse ne s'est pas livrée à un examen aussi rigoureux que possible des éléments indiquant l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH ».

In deze zaak, blijkt het de motivering van de bestreden beslissing en van het administratieve dossier dat geen waarborg werd genomen van de Kroatische asielinstanties voordat de beslissing genomen werd.

Verzoekende partij stelt bovendien vast dat de bestreden beslissing niet adequate gemotiveerd in verband met de medische problematiek. Dat de eiser "strijdvaardig is", omdat hij liever wenst te sterven dan naar Kroatië terug te keren is geen serieuze en zorgvuldige motivering...

Het is bovendien in strijd met de elementen van het administratieve dossier te verwijzen naar het gebrek aan verklaringen van de medewerkers van het opvangcentrum, terwijl de eiser dakloos is, ter gevolg van de nalaattigheid van de Belgische Staat om een de materiële steun te bezorgen...

-> Derde onderdeel: schending van artikel 16 Dublin Verordening

In de bestreden beslissing, stelt de verwerende partij vast in het begin van de beslissing dat de eiser een zoon is die in België aanwezig is, ITERITEKA Roi Salomon. In de bestreden beslissing, werd er verder geen melding gemaakt van dit element en geen juridische gevolgen ervan getrokken.

Artikel 16, §1 van Dublin-Verordening bepaalt dat:

“Wanneer, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, een verzoeker afhankelijk is van de hulp van zijn kind, broer of zus of ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten, of het kind, de broer of zus, of de ouder van de verzoeker dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten afhankelijk is van de hulp van de verzoeker, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de verzoeker kan blijven bij of wordt verenigd met dat kind, die broer of zus, of die ouder, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden, het kind, de broer of zus, of de ouder of de verzoeker in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen”.

De eiser is ziek en kwetsbaar (zie supra).

De eiser heeft het land verlaten samen met zijn zoon, die hij onderweg kwijt had en in België heeft teruggevonden.

De eiser heeft een relatie van afhankelijkheid ten opzichte van zijn broer.

De bestreden beslissing laat niet te begrijpen waarom deze relatie niet in aanmerking mag komen.

Het artikel 16 van de Dublin-Verordening, moet gelezen worden met de overwegende 16 van die Verordening, die stelt dat:

“Een lidstaat moet echter om humanitaire redenen of uit mededogen kunnen afwijken van de verantwoordelijkheidscriteria om gezinsleden, familieleden of andere familielaties bijeen te kunnen brengen en een verzoek om internationale bescherming dat bij deze lidstaat of bij een andere lidstaat is ingediend kunnen behandelen, ook al is hij volgens de bindende criteria van deze verordening niet verantwoordelijk voor de behandeling”.

In tegenstelling met artikel 16.2, houdt artikel 16.1 geen beperking in dat de familieleden in wettelijke verblijf moeten zijn.

De bestreden beslissing heeft het artikel 16.1 van de Verordening geschonden, evenals de motiveringsplicht.”

2.2. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, houdend het beginsel van redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen, zorgvuldigheidsbeginsel, schending die machtsafwendings en machtsoverschrijding inhoudt”, van de artikelen 51/5 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3, § 2, 16, 17 en 18, § 1 van de Dublin III-Verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

In het eerste onderdeel van het middel voert verzoeker de schending aan van artikel 17 van de Dublin III-Verordening. Verzoekende partij meent dat er wel degelijk systeemfouten zijn in het Kroatische asielstelsel, waardoor, indien hij wordt teruggestuurd, hij een reëel risico loopt op een behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM. Hij meent dat het systematische gebruik van geweld, diefstal, bedreigingen en terugdringing bij aankomst aan de grens, door politieagenten, alsmede de tekortkomingen in de opvang van asielzoekers, het ontbreken van een adequate procedure om kwetsbare asielzoekers te identificeren en de meer algemene schendingen van het beginsel van non-refoulement van zodanige omvang zijn dat het bestaan van systematische tekortkomingen moet worden vastgesteld. Hij verwijst (a) naar een VRT-reportage over de pushback praktijken aan de grens waaruit blijkt dat Kroatië systematisch migranten en vluchtelingen oppakt die de landsgrenzen zijn overgestoken en hen terug de grens overzet. Deze praktijken worden bevestigd en uitgebreid beschreven in rapporten van de Danish Refugee Council in Bosnië, de Europese ombudsdienst, InfoMigrants, ECRE en Amnesty International. Verzoekende partij verwijst in dit verband ook naar de door het Europees Comité tegen Foltering gerapporteerde systematische mensenrechtenschendingen. Verzoeker voert aan dat hij werd mishandeld in Kroatië, dat hij daar nog steeds de gevolgen van draagt en dat hij geen vertrouwen meer heeft in de Kroatische autoriteiten. Vervolgens (b) wijst verzoeker erop dat de beschermingsgraad in Kroatië zeer laag is, volgens het laatste ECRE rapport.

Juridische hulp en bijstand worden gewaarborgd door hulporganisaties en niet door de Kroatische overheid. Verzoekende partij citeert nog uit een rapport van Amnesty International en CPT. Vervolgens (c) wijst verzoekende partij op het AIDA-rapport van 2021 met betrekking tot de omstandigheden in de opvangcentra. Verzoeker citeert (d) nog uit het AIDA-rapport waaruit blijkt dat een administratieve rechtbank in Zwitserland en in Den Haag hebben geacht dat er een risico op pushbacks zou zijn evenals dat terugkeerders die behoefte hebben aan mentale ondersteuning een veel lagere levenskwaliteit hebben dan andere personen die in het kader van een Dublin-procedure naar Kroatië zijn teruggestuurd. Tenslotte voert verzoeker aan (e) dat ook personen met een internationale beschermingsstatus zich zonder meer in een precare situatie bevinden, aangezien migranten in Kroatië het slachtoffer zijn van discriminatie.

In het tweede onderdeel van het middel voert verzoekende partij opnieuw de schending aan van artikel 17 van de Dublin III-Verordening en van de motiveringsplicht. Verzoeker wijst er op dat zijn advocate per mail uitleg verschaftte omtrent verzoekers medische situatie en medische stukken heeft overgemaakt. De verwerende partij heeft hier geen rekening mee gehouden. Verzoeker verwijst onder meer naar het arrest Tarakhel waaruit voor kwetsbare asielzoekers individuele waarborgen vereist zijn. Hij wijst er tevens op dat de "health certificate" volgens de rechtspraak van de Raad geen individuele garanties vormen. Verzoekende partij meent dat zij niet mag verwijderd worden zonder dat voorafgaandelijk individuele en concrete garanties worden gegeven door de Kroatische overheden.

In het derde onderdeel voert verzoeker aan dat verzoeker een zoon heeft die in België aanwezig is. Hier werd in de bestreden beslissing geen rekening mee gehouden. Verzoeker is ziek en kwetsbaar. Artikel 16 van de Dublin III-Verordening vereist niet dat de familieleden legaal verblijf in België moeten houden.

2.2.1. De Raad merkt op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Kroatië en dat de Kroatische instanties instemden met het verzoek tot terugname van verzoekende partij met toepassing van artikel 20 (5) van de Dublin III-Verordening. Het staat verzoekende partij niet vrij een lidstaat te kiezen op grond van haar persoonlijke appreciatie van een lidstaat of op grond van de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven.

Artikel 17 van de Dublin III-Verordening bepaalt:

"Discretionaire bepalingen

1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. De lidstaat die besluit een verzoek om internationale bescherming op grond van dit lid in behandeling te nemen, wordt de verantwoordelijke lidstaat en neemt de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. Indien van toepassing, stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, de lidstaat die een procedure uitvoert waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname van de verzoeker is gericht, daarvan in kennis door middel van het „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003. De lidstaat die op grond van dit lid verantwoordelijk wordt, vermeldt dit feit onmiddellijk in Eurodac, overeenkomstig Verordening (EU) nr. 603/2013 door het vermelden van de datum waarop het besluit tot behandeling van het verzoek genomen werd. (...)."

Verzoeker betoogt dat de verwerende partij zijn asielaanvraag dient te behandelen, gebruik makend van haar discretionaire bevoegdheid met toepassing van artikel 17 van voormelde Verordening. In het eerste middelonderdeel voert hij aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met de slechte behandelingen in Kroatië, en dat hij gewezen heeft op een videoreportage die de schrijnende en gewelddadige omstandigheden aan de Kroatische grenzen aan het licht brengt. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gesteld:

"Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen

van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013)."

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich bewust is van de verplichtingen die op haar rusten in het kader van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Gelet op wat er in de bijlage 26^{quater} kan gelezen worden, heeft verwerende partij een rigoreus onderzoek gevoerd over en tevens gemotiveerd aangaande de algemene situatie voor verzoekende partij om internationale bescherming in Kroatië, met inbegrip van de Dublin-terugkeerders, enerzijds en de persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij anderzijds. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht diepgaand heeft onderzocht en een uitgebreid onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Verwerende partij komt hierbij tot de conclusie dat bij overdracht van verzoekende partij aan Kroatië deze artikelen niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden.

Verwerende partij heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 12 december 2022. De verwerende partij steunde zich bij haar beoordeling verder op het landenrapport voor Kroatië van 2021, "laatste update op 22.04.2022" zoals dit tot stand kwam binnen het "mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (het AIDA-rapport), een rapport van Amnesty International van 2019 met als titel "Pushed to the edge- violence and abuse against refugees and migrations along the Balkans route", een publicatie van de Kroatische ombudsvrouw van 25 juli 2019, een Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië van 22 oktober 2019, het jaarverslag van juli 2022 van een onafhankelijk controlemechanisme dat ingesteld werd door de Kroatische autoriteiten en dat moet toezien op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming in Kroatië, de conclusies van het rapport van 10 oktober 2022, opgesteld door een Portugees parlements lid, rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, en een bericht van 3 november 2022 van het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Met betrekking tot de redenen waarom België op grond van artikel 17 van de Dublin III-Verordening zich volgens verzoeker alsnog bevoegd zou moeten verklaren om het verzoek om internationale bescherming te behandelen, motiveert de bestreden beslissing het volgende:

“Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene antwoordde dat hij naar België kwam omdat er vrede is in ons land. Hij stelde dat België als een ouder is voor Burundi. Betrokkene verklaarde dat België veilig is en de mensenrechten respecteert. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat mensen er slecht behandeld en geslagen worden en getraumatiseerd raken. Hij stelde nog liever dood te gaan dan terug te keren. Betrokkene uitte ook verzet tegen een overdracht aan Duitsland omdat hij er werd teruggestuurd naar Kroatië.

Op 12.12.2022 verstuurdde wij een terugnameverzoek naar de Kroatische instanties. Zij stemden op 26.12.2022 in met ons verzoek conform artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Ze vragen betrokkene over te dragen via de luchthaven van Franjo Tuđman in Zagreb.

Op 06.12.2022 ontvingen onze diensten van de advocaat van de betrokkene een schrijven waarin de toepassing van de soevereiniteitsclausule wordt verzocht en dus wordt gevraagd dat het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene door België zou worden behandeld. De advocaat van betrokkene brengt een aantal medische documenten aan tegen een overdracht aan Kroatië. Verder in deze beslissing gaan we dieper in op de aangehaalde punten.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan

de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Kroatische instanties stemden op 26.12.2022 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich hierbij niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, zal verder zetten en afronden. Dit betekent dat de Kroatische instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat, in het geval dat de Kroatische instanties besluiten dat Kroatië de verantwoordelijke lidstaat is, er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien zij dat wenst. De Kroatische instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar verzoek kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië “indirect refoulement” impliceert merken we op dat Kroatië partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgaan dat de Kroatische instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.”

Specifiek met betrekking tot het risico op mishandelingen aan de grens door excessief politiegeweld of illegale pushbacks, motiveert de bestreden beslissing:

“Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van ‘push backs’ en teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

(...)

Het AIDA-rapport vermeldt dat verscheidene NGO's hun bezorgdheid hebben geuit over pushbacks door de Kroatische politie aan de grens. Deze praktijk bleef in 2021 een van de voornaamste problemen binnen het Kroatische asielsysteem (AIDA p.25). We wensen in dit verband te benadrukken dat het rapport vermeldt dat UNHCR assistent hoog-commissaris Gillian Triggs de grens tussen Kroatië en Bosnië-Herzegovina in juli 2021 bezocht. Zij stelde dat ze inbreuken kon vaststellen maar verwelkomde de beslissing van de Kroatische overheid om een onafhankelijk orgaan op te richten om de situatie aan de grens te controleren. (AIDA p. 26)

We ontkennen niet dat het gebruik van geweld door de politie het voorwerp uitmaakt van kritiek en in een poging de buitengrenzen te controleren en illegale grensoverschrijdingen te verijdelen soms disproportioneel is volgens bepaalde opinies maar in het geval van betrokkene is er geen sprake van een (poging tot) push-back.

In het Amnesty International Rapport 'Pushed to the edge- violence and abuse against refugees and migrations along the Balkans route' van 2019 (toegevoegd aan het administratief dossier) wordt wel degelijk melding gemaakt van pushbacks en mistoestanden op grote schaal aan de grens met Bosnië maar het betreft hier niet de personen die via de Dublin verordening worden getransfereerd, noch andere personen aan wie reeds de toegang tot de asielprocedure werd verleend, het betreft inbreuken op de internationale verplichtingen van Kroatië door de ordediensten aan de grens ten aanzien van personen aan wie de toegang tot het grondgebied en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming wordt ontzegd. Ook de Kroatische ombudsvrouw Lora Vidović is zich bewust van het probleem en publiceerde op 25.07.2019 een aan haar gerichte anonieme brief over de mistoestanden in het kader van haar bevoegdheid om in laatste instantie bij toepassing van artikel 19 van de ombudsman wetgeving het publiek te informeren over mistoestanden waarin ze onvoldoende of geen reactie krijgt vanuit de bevoegde instanties. (toegevoegd aan het administratief dossier) Ook uit deze publicatie leren we dat het in hoofdzaak gaat over acties ten aanzien van groepen van personen die nog geen toegang kregen tot de procedure voor een verzoek tot internationale bescherming, het akkoord tot terugname van Kroatië impliceert dat betrokkene toegang zal krijgen tot de procedure indien hij dat zelf wenst. Er is in hoofd van betrokkene geen risico op persoonlijke blootstelling aan mishandeling door de politie op de grens met Bosnië en indien betrokkene wel het slachtoffer zou worden van mishandeling kan betrokkene binnen Kroatië met zijn klacht terecht bij diverse instanties waaronder de ombudsvrouw en specifieke NGO's zoals o.m. Amnesty International die zich van de mistoestanden bewust zijn en, zo blijkt uit het boven vernoemd rapport, ook binnen de opvangstructuren voor asielzoekers actief zijn."

Het gegeven dat hierover nog veel meer in detail te zeggen valt, wat verzoeker uitgebreid doet in zijn verzoekschrift, houdt niet in dat verweerder op dit vlak onzorgvuldig geweest is of kennelijk onredelijk tot zijn conclusies is gekomen. Niettegenstaande er geen rapport bekend is dat gewag maakt van pushbacks voor wat betreft personen die op grond van de Dublin III-Verordening werden overgedragen aan Kroatië, wijst de bestreden beslissing nog op initiatieven die ontplooid werden door de Kroatische autoriteiten zelf alsook door Europese instanties om deze situatie aan de buitengrenzen van nabij op te volgen en hieraan te remediëren. Blijkens de bestreden bijlage 26^{quater} zal verzoekende partij worden overgedragen aan Kroatië via de luchthaven van Zagreb. Kroatië kent volgens de bestreden bijlage 26^{quater} voor verzoekers om internationale bescherming twee opvangfaciliteiten, met name een in Zagreb en een in Kutina, dat zich blijkens het betrokken AIDA-rapport op 80 km van Zagreb bevindt. Dit grenst geografisch aan Slovenië. Verzoekende partij verzeilt aldus niet aan de buitengrenzen van Kroatië met niet-EU-landen (Servië, Bosnië-Herzegovina) of in de buurt hiervan landinwaarts waar de pushbacks gepaard gaande met politiegeweld en collectieve uitzettingen plaatsgrepen en die sommige rechtscolleges ertoe aangezet hebben overdrachten naar Kroatië op te schorten. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat hij bij een overdracht aan Kroatië het risico loopt geconfronteerd te worden met politiegeweld of pushbacks aan de grens.

De bestreden beslissing motiveert eveneens, verwijzend naar het voormelde AIDA-rapport, als volgt: *"Hierin wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Kroatië worden overgedragen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ("Applicants who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the procedure for granting international protection in Croatia", pagina 52). Er wordt vermeldt dat verzoekers die hun verzoek impliciet introkken hun initieel verzoek kunnen hervatten wanneer ze terug in Kroatië zijn. Verzoekers die hun verzoek expliciet introkken zullen een navolgend verzoek moeten indienen. (AIDA p. 52)"*

In de mate verzoeker in het middel uiteenzet dat hij in Kroatië zwaar werd mishandeld, merkt de Raad op dat uit de vragenlijst die werd opgesteld voor de Dienst Vreemdelingenzaken op 12 december 2022 (vraag 39) blijkt dat als redenen waarom hij zich verzet tegen een overdracht aan Kroatië, verzoeker enkel verklaarde dat mensen er slecht behandeld worden, getraumatiseerd geraken en geslagen worden, maar dat hij daarbij geenszins verklaarde dat hij persoonlijk zulke behandelingen had ondergaan. Er blijkt enkel dat verzoeker een tijd werd vastgehouden in een gesloten centrum. Ook met betrekking tot zijn gezondheidstoestand, verklaarde verzoeker enkel dat hij rugpijn, hart- en oogproblemen heeft. Er blijkt echter niet dat dit het gevolg zou zijn van letsels die hij opliep in Kroatië (vraag 38).

2.2.2. Waar verzoeker onder verwijzing naar het AIDA-rapport aanvoert dat de erkenningsgraad van vluchtelingen in Kroatië zeer laag blijft (AIDA-rapport, p. 15), blijkt uit de lezing van het rapport dat dit grotendeels veroorzaakt wordt door het feit dat Kroatië wordt beschouwd als een transit-land, zodat de meeste verzoekers om internationale bescherming verder reizen naar een ander Europees land, wat leidt tot een opschorting van het beschermingsverzoek in 75,35% van de gevallen. Het feit dat juridische hulp en bijstand wordt gewaarborgd door ngo's en hulporganisaties, doet evenmin besluiten dat er sprake is van systematische tekortkomingen die een overdracht in de weg staat. De Raad merkt ook op dat het AIDA-rapport, aanwezig in het administratief dossier, vermeldt dat er geen informatie is die er op wijst dat verzoekers om internationale bescherming in de praktijk belemmeringen ondervinden om in beroep te gaan tegen een administratieve beslissing die hen aanbelangt (AIDA-rapport, p. 43 -47).

Wat betreft de toegang tot de opvangfaciliteiten, motiveert de bestreden beslissing dat verzoeker in het kader van zijn overdracht overeenkomstig de Kroatische wetgeving toegang zal krijgen tot de asielprocedure en de door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen:

“Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport aantoont dat er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen. (AIDA-rapport p.80). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het rapport stelt dat geen problemen werden gerapporteerd betreffende de levensomstandigheden. Door renovatiewerken zijn de levensomstandigheden bovendien sterk verbeterd. (AIDA p. 83).”

En verder:

“Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlementscommissie ‘LIBE’ (‘Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs’) werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#_section2 ; https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-homeaffairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE)”

“Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Kroatië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Verzoeker citeert passages uit het AIDA-rapport van 2021. Deze kritiek betreft echter het gebrek om slachtoffers van folterpraktijken doeltreffend te identificeren, evenals beperkingen in voorzieningen en bewegingsvrijheid als gevolg van de toenmalige Covid-pandemie. Er blijkt echter nergens uit dat die maatregelen zich thans zouden verderzetten. Daarnaast merkt de Raad op dat deze kritische bemerkingen nog niet leiden tot de vaststelling dat de drempel wordt gehaald die wijst op een met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest strijdige behandeling.

Waar verzoeker verwijst naar beslissingen van het Zwitserse Federale Administratieve Hof en een beslissing van de regionale rechtbank van Den Bosch, merkt de Raad op dat de beslissingen, respectievelijk uit 2019 en 2020, niet van aard zijn het hogerstaande vaststellingen te weerleggen, waaruit blijkt dat Dublin-terugkeerders in Kroatië niet zullen geconfronteerd worden met de situaties aan de grens, maar toegang zullen krijgen tot de asielprocedure en de opvangfaciliteiten. Voorts blijkt niet dat verzoeker lijdt aan psychische problemen of omwille van zijn gezondheidstoestand moet worden beschouwd als een kwetsbaar persoon.

Ook waar verzoeker aanvoert dat begunstigden van een subsidiaire beschermingsstatus in Kroatië zich in een precaire situatie bevinden, slachtoffer zijn van discriminatie en hindernissen kennen bij hun integratie-proces, merkt de Raad op dat hier evenmin uit volgt, dat overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie, de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer

de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cfr. C163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', d.d. 19.03.2017, § 92-93).

2.2.3. Waar verzoeker in het tweede onderdeel aanvoert dat geen rekening werd gehouden met de mail van zijn advocaat van 14 januari 2023, waarin werd gewezen op de medische en psychische problemen die hij onderging, vermeldt de bestreden beslissing het volgende:

“Op 06.12.2022 ontvingen onze diensten van de advocaat van de betrokkene een schrijven waarin de toepassing van de soevereiniteitsclausule wordt verzocht en dus wordt gevraagd dat het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene door België zou worden behandeld. De advocaat van betrokkene brengt een aantal medische documenten aan tegen een overdracht aan Kroatië. Verder in deze beslissing gaan we dieper in op de aangehaalde punten.”

Verderop motiveert de beslissing:

“Betrokkene verklaarde dat hij last heeft van rugpijn en hartproblemen. Hij stelde verder problemen aan de ogen te hebben, hij consulteerde hiervoor reeds een arts. De advocaat van betrokkene bezorgde ons medische documenten van de consultatie van betrokkene voor zijn oogproblemen. Er werden geen medische documenten ingediend voor de andere fysieke problemen waarmee betrokkene te maken heeft. De advocaat van betrokkene vraagt de behandeling van het verzoek van de betrokkene in België omwille van medische redenen. De toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië is ons inziens niet dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben. Het AIDA-rapport vermeldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers wettelijk gewaarborgd is. Deze toegang omvat spoedeisende hulp, noodzakelijke behandelingen en de behandeling van mentale stoornissen. (AIDA p. 91) De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013

Betrokkene verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij liever doodgaat dat terug te keren naar Kroatië. de betrokkene geeft met deze woordkeuze aan dat hij nog strijdvaardig is, uit het dossier blijken echter geen indicaties dat de psychische of emotionele limieten van zijn draagkracht zijn bereikt. We verwijzen in dit verband ook naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende zijn gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring (“common health certificate”), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt waardoor de Kroatische autoriteiten bij een overdracht ook op de hoogte kunnen worden gebracht van de door betrokkene geuite verklaringen. Verder wensen we ook te benadrukken dat in het dossier van betrokkene geen andere elementen aanwezig zijn die kunnen duiden op sterk aanwezige suïcidale neigingen bij betrokkene, zoals bijvoorbeeld psychologische of medische attesten of eventueel verklaringen van de medewerkers in het opvangcentrum waar betrokkene verblijft.

Tot op heden bracht betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing genomen werd op 13 januari 2023, nadat de Kroatische autoriteiten op 26 december 2022 instemden met de terugname van verzoeker overeenkomstig artikel 20(5) van de Dublin III-Verordening. De bestreden beslissing werd aldus genomen vóór de e-mail van verzoekers advocate, zodat de verwerende partij er bij het nemen van de beslissing zelf geen rekening mee kon houden. Waar verzoeker aanvoert dat de kennisgeving pas op 16 januari 2023 plaatsvond en hij belemmerd werd om de nuttige elementen over te maken, treedt de Raad hem niet bij. Verzoeker werd immers reeds gehoord op 12 december 2022, waarbij hij werd verzocht de nuttige elementen weer te geven waarom hij zich verzet tegen een overdracht aan Kroatië. Reeds op 6 december 2022 richtte de advocaat van de verzoekende partij een eerste mail tot de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker verschaft geen enkele uitleg omtrent de redenen waarom hij pas op 14 januari 2023, een maand en twee dagen nadat hij hieromtrent werd gehoord, bijkomende redenen heeft aangevoerd waarom hij zich verzet tegen de overdracht. Verzoeker legde als aanvullende medische stukken een doorverwijzing van *Medecins sans Frontières* d.d. 5 december 2023, een doktersvoorschrift van *Médecins sans Frontières*, d.d. 5 december 2022 en een verslag van de dienst oftalmologie neer van het Sint-Pietersziekenhuis te Brussel d.d. 6 januari 2023. Uit verzoekers uiteenzetting in het middel blijkt niet waarom deze stukken niet eerder aan de verwerende partij konden worden voorgelegd. Bovendien houdt de bestreden beslissing wel degelijk rekening met het feit dat de verzoeker oogproblemen heeft. Zo wordt gemotiveerd dat verzoeker als verzoeker om internationale bescherming wel toegang zal hebben tot adequate medische zorgen en dat een *medical health certificate* zal worden opgesteld, waarbij de Kroatische overheden op de hoogte zullen worden gesteld van de medische noden van verzoeker. Ook de e-mail van de advocate van verzoeker van 14 januari 2023 blijken geen bijkomende omstandigheden die kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Zij wijst in deze mail op de problematiek van de push-backs zoals uiteengezet in het AIDA-rapport (update april 2022, dezelfde versie als in de bestreden beslissing) evenals andere rapporten (Amnesty International, Osar, Raad van Europa, ...). De e-mail van 14 januari 2023 bevat geen nieuwe geïndividualiseerde elementen met betrekking tot verzoekers medische of psychische toestand, maar herneemt de elementen aangaande Kroatië zoals weergegeven in deze rapporten. Zoals hoger reeds besproken, werd in de bestreden beslissing op afdoende wijze gemotiveerd dat verzoeker, ondanks de problematieken uiteengezet in deze rapporten, bij een overdracht aan Kroatië, niet wordt blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

2.2.4. In het derde onderdeel betoogt verzoeker de bestreden beslissing voorbijgaat aan het feit dat zijn zoon in België verblijft. Verzoeker betoogt dat hij ziek en kwetsbaar en maakt op die grond aanspraak op artikel 16 van de Dublin III-Verordening.

Artikel 16 van de Dublin III-Verordening bepaalt:

“Afhankelijke personen

1. Wanneer, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, een verzoeker afhankelijk is van de hulp van zijn kind, broer of zus of ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten, of het kind, de broer of zus, of de ouder van de verzoeker dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten afhankelijk is van de hulp van de verzoeker, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de verzoeker kan blijven bij of wordt verenigd met dat kind, die broer of zus, of die ouder, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden, het kind, de broer of zus, of de ouder of de verzoeker in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

2. Wanneer het kind, de broer of zus, of de ouder, bedoeld in lid 1, wettig verblijft in een andere lidstaat dan de lidstaat waar de verzoeker zich ophoudt, is de lidstaat waar het kind, de broer of zus, of de ouder wettig verblijft, de verantwoordelijke lidstaat, tenzij de gezondheidstoestand van de verzoeker hem gedurende een significante tijdsspanne belet naar die lidstaat te reizen. In dat geval is de lidstaat waar de verzoeker zich ophoudt de verantwoordelijke lidstaat. Dit brengt voor deze lidstaat niet de verplichting met zich mee dat het kind, de broer of zus, of de ouder naar die lidstaat moeten worden gebracht.”

De Raad merkt vooreerst op dat artikel 16.1 en 16.2 betrekking heeft op de situatie waarin men afhankelijk is van een familielid dat wettig in de lidstaat verblijft (16.1), of wettig in een andere lidstaat verblijft (16.2). Verzoeker toont niet aan dat zijn zoon wettig in België verblijft. Daarnaast merkt de Raad op dat verzoeker niet heeft aangetoond afhankelijk te zijn van de zoon die in België zou verblijven. In het interview van 12 december 2022, heeft verzoeker weliswaar vermeld dat één van zijn meerderjarige zonen actueel in België zou verblijven, evenwel zonder daarbij over een verblijfsstatuut te beschikken. Bij de redenen waarom hij zich verzet tegen de overdracht aan Kroatië heeft verzoeker er niet op gewezen dat hij bij zijn zoon zou verblijven; evenmin heeft hij elementen aangebracht waaruit blijkt dat hij om medische redenen

afhankelijk is van zijn zoon. Uit de medische attesten die verzoeker voorlegde, blijkt enkel dat verzoeker actueel een medische behandeling krijgt voor zijn ogen. De bestreden beslissing motiveert dat een dergelijke behandeling voor verzoeker toegankelijk is in Kroatië.

2.3. Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

C. VERHAERT